

ned till grunden, men uppstod några år senare ur askan och erhöll namnet Fenix. Brudparet fick ensamt till fots bege sig hem till Observatorium, övergivet icke allenast av de undan brandfaran flyende bröllopgästerna, utan även av till platsen beställda åkdon. Vid hemkomsten befanns hela Observatorium utrymt; alla hade skyndat sig till den dåtida stockholmarens älsklingskådespel, en bättre eldsvåda.

På Observatorium levde föräldrarna tillsammans till vår faders död, och under loppet av tre år sågo tre söner dagen, Nils (Nisse), Edvard (Wadde) och Oskar (Otte). När den siste telningen kom till världen, var vår moder nyss fyllda 21 år.

Hon hade därmed fullgjort den prognos, som ställts för henne såsom kvinna av den store anatomen Anders Retzius. Denne föreställdes på en supé hos Berzelius strax efter bröllopet av vår fader för vår mor. Sedan Retzius en stund med synbart välbehag granskat henne, utlät han sig, hörd av hela sällskapet, högt till vår fader, att han lyckönskade honom, ty hans unga fru var skapad att föda barn. Yttrandet i och för sig stötte vår moder ej så mycket, ty i hennes ungdom voro, enligt hennes utsago, särskilt äldre män, som tillhörde vetenskapens, konstens och bördens spetsar, stundom ganska plumpa, men skälet till att hon sedan aldrig kunde fördraga Retzius var, att hon inför hans blickar känt sig, som om en hästhandlare kritiskt granskat och satt pris på ett fullblodssto.

Vår yngste broder, Oskar, var oss andra ganska olik. Han var genommusikalisk, god violinspelare och autodidakt på piano. I skolan gjorde han inga framsteg, djupt ointresserad för böckerna som han var, och fastän endast ett år yngre var han flera klasser efter oss bröder. Men musik älskade han. Den lärde han lätt och glömde icke. När han kom hem från teatern, kunde han